

Има дѣца, които никакъ не приличатъ на Мара: тѣ се присмиватъ и радватъ тогасъ, когато другаркитѣ имъ скърбятъ, а се *замислюватъ завистливо*, когато тѣ се радватъ.

Славка е замислена всѣкога, но нейната замисленостъ не е отъ завистъ а отъ мисълта: защо всичкитѣ дѣца не вършатъ само добро. Тя се вглежда по-вече въ погрѣшкитѣ на своитѣ другарки и то, не да имъ се присмива отпослѣ, а да ги поучи какъ да се поправятъ.

Тѣзи двѣ чѣрти въ живота на малкитѣ сестричета сж едно много добро украшение, съ което всѣко дѣте трѣбва да се кичи.